

Juhlapuhe Jurvansuun sukujuhlissa 15.7.2001

Rakkaat sukulaiset, hyvät juhlavieraat

Saatatte ihmetellä, miksi juuri minä olen täällä pitämässä juhlapuhetta – suoraan sanottuna, juuri sitä minä itekin ihmettelen! Järjestelytoimikunnassa oli tietysti kova kilpailu siitä, kuka pääsee juhlapuhetta pitämään, ja minullahan on tunnetusti hyvä tuuri, joten tässä sitä ollaan.

Meitä on nyt täällä kokoontuneena edustava joukko Jurvansuita. Jos jokainen meistä merkitsisi Suomen kartalle nykyisen kotipaikkansa, niin aika monelta paikkakunnalta löytyisi merkintä. Jurvansuita on eksynyt myös muihin maihin ja muille mantereille. Se seikka, että meistä monet ovat tänne tulleet pitkienkin matkojen takaa, tekee tästä sukujuhlasta kiinnostavan – on ollut todella hienoa tutustua tavallaan uusiin sukulaisiin.

Jurvansuu-nimi esiintyy sukujuhlajulkaisussa ainakin viidessä eri asussa. On Jurva, Jurvanen, Jurvaniemi, Jurvansuu ja Jacobson. Näistä nimien muutoksista voi lukea juhla-julkaisusta. Tämä nimien kirjavuus oli ainakin minulle itselleni uusi asia.

Oma isoäitini, vanhaäidiksi kutsuttu Reeta Sivonen, oli omaa sukua Jurvansuu. Ensimmäiset kosketukseni varsinaisiin Jurvansuihin rajoittuvatkin juuri Reetaan ja hänen pikkuveljeensä, Kitron Antti Jurvansuuhun. Muistan jo lapsena ihailleen sitä, kuinka kaunis ja sointuva Jurvansuu-nimi onkaan!

Noin 10 vuotta sitten sain kuulla isoäidiltäni Reetalta, että hänen vanhempansa, Antti Aappo Jurvansuu ja Pieta Sofia Niemitalo, molemmat kotoisin Pudasjärveltä, olivat menneet naimisiin Ishpemingissä Michiganissa. Hän kertoi myös, että USA:ssa oli syntynyt osa hänen vanhemmista sisaruksistaan. Reeta itse syntyi Suomessa 11.11.1894. Sain kuulla myös, että Aappo Jurvansuu muutti perheineen takaisin Suomeen, ja asettui asumaan Ylikiimingin Kitroon.

Kiinnostuin kovasti tuosta siirtolaisajasta, jopa niin, että kun olin kolme vuotta sitten vuorotteluvapaallani matkoilla USA:ssa mieheni Riston ja tyttäreni Mimmin kanssa, halusin ehdottomasti nähdä myös Ishpemingin kaupungin. No, Ishpemingin parhaat ajat kaivoskaupunkina ovat kaukana menneisyydessä, mutta löysimme sentään sen pienen, Ishpeming-nimeä kantavan kaupungin ylä-Michiganissa, noin 20 km päässä Superior-järvestä. Ajelimme kaupunkia ristiin rastiin, ja mieltäni lämmitti ajatella, että isoäitini vanhemmat olivat siellä joskus asuneet ja niitä samoja katuja astelleet. Katselimme erityisesti kaikki vanhat rakennukset.

Jos olisin silloin, 3 v. 2 kk sitten, tiennyt sen, mitä tänään tiedän, olisin voinut kokea matkallani enemmän. Olisin voinut käydä tarkistamassa osoitteen Park Street 213, jossa isoisoisäni piti veljensä John Jacobsonin ja Heikki Jurvansuun kanssa saluunaa. Samoin olisin voinut tutkia muita ylä-Michiganiin muuttaneiden jälkiä Hancockissa ja muualla Kuperisaarella. Saimme kuitenkin vähän haistella menneisyyttä, joka omaakin henkilöhistoriaani pikkuisen koskettaa. Näimme hyljätyn rautatien, jolla varmaan rautaa kuljetettiin kaivoksista satamaan. Näimme suuren, vanhan postirakennuksen, josta ehkä lähti kirjeitä myös Pudasjärvelle ja Ylikiimingin Kitroon. Näimme pienen kaupungin, josta

tuli joillekin sukulaisillemme uusi kotikaupunki, ja jonka toiset jättivät palatakseen Suomeen. Puhelinluettelosta en tuttuja nimiä löytänyt; en silloin tiennyt, että olisin voinut etsiä nimiä, jotka olivat muuttaneet muotoaan.

Tänään meillä on täällä mukana myös Amerikan sukulaisia. Olen varma, että heistä tuntuu yhtä koskettavalta olla täällä meidän kanssamme, esi-isiensä juurilla, kuin itsestäni tuntui Ishpemingissä. Tuntuu ehkä jotenkin hämmentävältä, ja samalla hyvin tutulta, kuulla vanhoista tapahtumista ja ihmisistä; ihan kuin jotkut palapelin palaset loksahtaisivat paikoilleen omassa sukuhistoriassa.

Sukujuhlahajukaisusta voimme lukea monia koskettavia tarinoita: tällaisia selviytymistarinoita pitäisi kirjoittaa enemmänkin. Itse asiassa olisi hyvä, jos meistä jokainen kirjoittaisi paperille tarinan omista vanhemmistaan ja isovanhemmistaan, enoistaan, sedistään ja tädeistään, sisaruksistaan. Jokaisella kirjoittajalla on joka tapauksessa oma käsityksensä todellisuudesta – muisti tuppaa olemaan valikoivaa, ja joitakin asioita haluaisi mieluummin jättää sanomatta. Nämä tarinat olisivat kuitenkin tärkeitä niille, jotka eivät ole henkilökohtaisesti voineet tuntea sukunsa merkkihenkilöitä. Samoin meidän olisi hyvä kirjoittaa muistiin myös omaa henkilöhistoriaamme, sellaisena kuin se on.

Nykyisin kirjoitetaan esimerkiksi kirjeitä aivan liian vähän. Sähköpostit ja tekstiviestit deletoidaan, puhelut puhutaan ja unohdetaan, ja yhä vähemmän ihmiset edes vierailevat toistensa luona – miten siis voisi arvokas perimätieto enää siirtyäkään sukupolvelta toiselle? Lieneekö tässä yksi syy tämän ajan juurettomuuteen? Joka tapauksessa tunnen, että minulla itsellänikin olisi paljon kirjoitettavaa. Voisin kirjoittaa paljon asioita Reeta Sivosesta (os. Jurvansuu), voisin kirjoittaa sen mitä muistan Kitron Antista. Samoin voisin kirjoittaa kaikista sedistäni ja tädeistäni. Voisin kirjoittaa Hissusta ja Rauhasta, jotka olivat varaätejä paitsi minulle ja sisaruksilleni, myös lapsilleni ja sisarusteni lapsille, vuosikymmenten ajan ja ovat sitä edelleen.

Nämä kaksi päivää täällä Pudasjärvellä ovat olleet hyvin rikastuttavia, rankkojakin. Mutta on tuntunut hienolta vihdoinkin nähdä niitä paikkoja, joista vanhaäitini Reeta Sivonen niin usein puhui.

Olen monta kertaa kuullut puhuttavan Jurvasen komiasta suvusta. Joskus nuorempana kuvittelin sanonnan olevan jokin sisäpiirin vitsi, mutta täällä ollessani olen huomannut, mistä sanonta juontaa juurensa. Voimme kaikki todeta asian vain katselemalla ympärillemme. Näette varmaan saman kuin minäkin: toinen toistaan komeampia Jurvansuita joka puolella!

Ihan lopuksi haluaisin ilmaista kiitollisuuteni siitä, että sain olla mukana järjestelytoimikunnassa. Opin viime talven aikana paljon suvustani, asioita joita en ollut koskaan kuullutkaan ja asioita jotka olivat päässeet unohtumaan. Juhlapäivät ovat olleet tämän kesän kohokohta! Kaiken oppimani jälkeen voin ylpeänä sanoa: Oon Jurvansuun sukua ja kehtaan sanua!